

let tanácsulésén *Nádasdy József*, a szabadkai színház megválasztott igazgatója bejelentette az egyesületnek, hogy a szabadkai színházról lemond, mert ellene házasság-indítottak azóta, hogy a szabadkai színházat megkapta és különösen annak lemondását illetve átadta azt *Thury Elemér*nek. *Nádasdy* még a lemondó kérvényt nem adta be a színházi bizottságnak, de úgy látszik, a színházegyesület ezt megkívánja, azzal indokolván meg kívánságát, hogy *Nádasdy*, mint soproni színházigazgató kapta meg a szabadkai színházat, ma már nem igazgatója a soproni színháznak, a felszereléseinek egy részét is átadta *Thury*nak: aminek a soproni és a szabadkai színházról elégett *szűke* igazgató „becsületes” felfogása szerint nem volt joga. Ezért fogja lemondó kérvényét benyújtani. Szabadkán ellenben olyan a hangulat, hogy a lemondás esetén újra *Nádasdyt* választanák meg.

A szegedi sportélet bajai, — reformok és tennivalók.

Alig pár hete olvashattuk, hogy a magyar válogatott football-csapat Münchenben, tehát Németországban, megverte a legjobb német tizenegyet; most ismét örömmel olvashatjuk, hogy a Ferencvárosi Torna Klub football-csapatát ismételtén és könnyen verte a legerősebb német csapatokat, ugyancsak a saját hazájukban.

Hogy ezeknek az eredményeknek sportbeli értéke mily' óriási, azt minden sportember kellően tudja méltányolni, azonban én most nem a sportemberekhez fordulok, hanem azokhoz, akiknek egy football-mérkőzés egyáltalán nem képes lekötöni az érdeklődését, mert igen természetesnek találják, hogy ez, vagy amaz a csapat jobban tud „rugdalózni”, mint a másik. Azokhoz fordulok, akik egy atlétikai mérkőzést még csak meg sem néznénk, mert szerintünk „ugyis bizonyos az, hogy egyik ember jobban fut, vagy ugrik, vagy messzebbre dobja a súlygolyót, mint a másik.

Azokhoz fordulok, akik például egy bement és megcsinált „ultimó” gyönyöreit semmiféle sportsikerért oda nem adnák. Pedig igen tisztelt „sportalfabéta” urak, az a bizonyos külföldi győzelem nemcsak épen sport eredmény, az még ezen kívül valami egyéb is, a magyar erő diadala és egy ilyen külföldi győzelem, amelynek igen sokszor ezer és ezer tanuja van, letagadhatatlanul és kiáltva mutat rá erre a maroknyi magyarságra, hangosan, minden közjogi vitánál hangosabban hirdeti, hogy igenis magyar fiú győzött, nem osztrák, vagy pláne osztrák-magyar. Meg kell végre érteni, hogy a magyar, mint önálló, független ország, a sport terén kezdett el ismertté válni, mert egyéb téren, ha csak lehetett, letagadták bennünket.

De itt nem lehet. Azok a vivók, uszók, atléták és footballisták, akik mostanában itthon és külföldön győzelmet győzelem után aratnak, azok nem „közösek”, azok nem kertelnek, hanem igenis tüntetőleg, kiáltva hivatkoznak magyarságukra, visszautasítják a tiszteltükre elhuzott „Gotteshaltet” és ha a zenekar nem tudja, maguk éneklék el a magyar himnuszt, levétték autójukról, a tribünökről, a termekről a fekete-sárga zászlókat és díszítéseket és felhúzzák rá a piros-fehér-zöldet és eredményeikkel, fellépésükkel, mindenkor uri viselkedésükkel a magyart tisztelni tanítják. Hígyje el mindenki, hogy azok a derék magyar vivók, akik karddal a kezükben küzdöttek ki, hogy magyar lobogó repüljön fel az olympiai játékok diadal-árbócára, akik egyik nemzet csapatát a másik után legyőzve, a kis magyar nemzet színeit százezrek jelenlétében tüzték fel a győzedelmi árbócára, többet használtak a magyarságnak, ismertebbé tettek bennünket, mint egy mására való vezéreikk és közjogi vita.

De ha kissé jobban elmélyedünk a magyar sportélet vizsgálatában, akkor azt látjuk,

hogy Budapest itt, Budapest ott, Budapest mindenütt, — a vidék pedig sehol.

Ennek okai érdekesek és meglehetősen világosan képet nyújtanak.

Azt nem lehet mondani, hogy a budapestiek általában tehetségesebbek lennének, mint a vidékiek. Annál kevésbé lehet ezt állítani, mert a mostani atléták legjelesebbjei vidékről kerültek fel Pestre. Így a *Mudinok* és *Szatmáry* Aradról, *Antal* Pál Eperjesről, *Rácz* László Szegedről s így tovább, ugyyszólván valamennyi származását vissza lehet valamely vidéki városba vezetni. De egyébként is felesleges a vidéki atléta anyagjóságát bizonyítani, hiszen általában köztudomásu, hogy rendszerint vidékről szoktak kiindulni az ugynevezett oserők.

Az atléta-anyagban tehát hiba nincs, vagyis az egyéni teljesítőképesség megvan, hanem másutt van a hiba, még pedig a híres magyar nemtörődömségben. Mindenre van ugyanis pénz, nálunk még arra is, ami talán teljesen nélkülözhető volna, aminek hiányát senki nem érezné, csak épen a sportra, a testi egészség és erő fejlesztésére nincsen; mindenről gondoskodik a hatóság és a társadalom, csak épen a sport mostoha gyermeke mindkettőnek.

Mennyire más Budapest ebben a tekintetben! Ott *Bárczy* István polgármester egyzersmind elnöke a Magyar Atlétikai Szövetségnek, amely mögött ott áll a város hatósága és közönsége a maga áldozatkészségével és ha kell, anyagi segélyével is. Ott egészen természetes, hogy egyik-másik érdekesebb mérkőzést sok ezren néznek meg; vidéken ellenben kevésszámú igazán tiszteletreméltó sportsman kivételével a közönség nagy része csak azt teszi, hogy a vidéki versenyzőknek épen az ő közönyűje miatt elért, talán nem épen a legkiválóbb eredményét leki-csinyl, anélkül azonban, hogy módot nyújtana arra, hogy a tehetségesebbek képességeiket minél jobban kifejthessék.

Ha maga a nagyközönség ennyire közönyös, akkor valóban nem lehet hibáztatni a hatóságot sem a maga közönbösségeért. Elég dolguk van avval, hogy a közönség sürgető szükségleteit kielégítsék, nem is igen jut tehát eszükbe az, hogy olyasvalamit is lehet produkálni, olyasvalamit is lehet hasznos, sőt szükséges, amit nem kér sürgetve senki.

És sajnálattal kell konstatálni, hogy a vidéki városoknak ebben az elmaradási versenyében Szeged hihetetlen nagy stilusban vezet. Szinte leírni is szégyenletes, hogy ennek a hatalmas és kulturájára büszke metropolisnak, ennek a százhuszezernél nagyobb lakosságú városnak nincsen valamirevaló sporttelepe, hogy az itt fennálló sportegyesületek a város és a nagyközönség szűkkeblősége miatt, ugyyszólván tengődnek, annyi pénzük sincs, hogy versenyzőiket országos versenyekre elküldhessék, arról nem is beszélve, hogy a szegedi sportéletet fellendíthessék.

Pedig még talán üzletnek sem volna rossz egy városi sporttelep építése, hiszen az évente fizetendő törlesztési összegek, szerény véleményem szerint, bőven kikerülnének az évente tartott atlétikai, football és egyéb versenyek jövedelméből, sőt talán még felesleg is maradna. De még ha nem is lenne így, még akkor is kötelessége lenne a város vezetőségének és társadalmának egy modern sporttelepről gondoskodnia s legalább evvel könnyíteni a klubok amugy is sanyaru anyagi helyzetén.

6—8000 korona nem nagy pénz Szeged sok milliós költségvetésében. Ha csak ekkora kis összeggel is segélyezné a város a szegedi sportegyesületeket, istenem, micsoda szép eredményeket lehetne produkálni. Hiszen még így is, amikor nincs meg a kellő anyagi erő s ennek következtében a lehetőség a tanulásra, még így is valóban büszkén hivatkozhatunk egyes szegedi sportsman és klub eredményeire. Ezekben azonban semmi része sem a város hatóságának, sem pedig közönségének.

Ezek az eredmények egyrészt *Lövész* Antal és *Csernovits* Agenor fáradhatatlan mun-

kálkodásának következményei, akik, mint a szegedi sportélet vezetői és irányítói mindent elkövetnek arra nézve, hogy egyesületeik, a Szegedi Vivó Egyesület, Szegedi Torna Egyesület és Szegedi Atlétikai Klub a szükséges viszonyokhoz képest is elsőrendű eredményeket produkáljanak, más részről azonban érdemei ezek az egyes versenyzőknek is, akik szorgalmas és kitartó munkájukkal, az általános közöny dacára is gyakran szereznek diadalt a „szegedi” névnek.

Nézzük csak végig sorba az egyes sportágakat és nézzük, hogy az utóbbi időben mily eredményeket értek el azokban a szegediek.

Kezdjük talán a *Szegedi Atlétikai Klubbal*. A sporttelep hiányait talán ez a klub érzilegjobban, mégis tiszteletreméltó munkálkodást fejt ki. Football-csapatát nem rosszabbak más vidéki football-csapatnál, de viszont igen nehéz nekik a javulás, mert — és most jön a régi nóta — nincs elég pénzük arra, hogy a legelsőrendű fővárosi csapatokat lehozathassák. Atlétái viszont az egy *Rácz* László kivételével, aki azonban már huzamos idő óta a MAK színeiben indul, az utóbbi időben jelentősebb eredményt elérni nem tudtak.

A *Szegedi Torna Egyesület* viszont állandóan rendelkezik egy-két első klasszisú versenyzővel, azonban a szegedi tornászok átlaga is, ami szintén igen fontos dolog, magas klasszist képvisel. A közelmúltban *Zirner* Károly, *Spéc* Gyula és dr. *Perhács* Béla, legújában pedig *Herezeg* István az egyesület legeredményesebb versenyzői, akik valamennyien országos viszonylatban is az első között vannak. Az egyesületben egyébként is élénk az élet; újában hölgy tornászcsapatot is szerveztek, még pedig szép sikerrel.

Az evezős élet — sajnos — szintén nem olyan, mint amilyen lehetne. A *Szegedi Csónakázó Egyesület* színeit az utóbbi években nem igen láttuk szerepelni, ha igen, akkor sem sikerrel. A „Tisza” evezős egyesületnek egy fiatal, jóképességű négyese viszont részt vett az idén egy magas színvonalú országos versenyen, ha nem is győzelemmel, de figyelemreméltó eredménnyel. Remélhető azonban, hogy, ha más nem, a két evezős egyesület közötti nemes vetélkedés, nagyobb eredményeket is fog szülni.

A korecsolyázásról és tennisezésről szintén nem sok a mondani való. A rövid szegedi telek és a minden kritikán aluli pályaviszonyok miatt Szegeden rendszeres korecsolyázó trainingról s így természetesen eredményekről is szó sem lehet; ami viszont a tennisezést illeti, az is elintézhető — sajnos — azzal a pár szóval, hogy vallásos alapon sportszerűen tennisezni nem lehet.

Utoljára hagytam a Szegedi Vivó Egyesület eredményeinek méltatását, noha talán elfogultság nélkül állíthatom, hogy ép azok az eredmények a legfigyelemre méltóbbak.

És hogy a klub ilyen eredményeket érhetett el, abban a mindenkor vezetősegen kívül oroszánrésze van *Armentano* Ede mesternek, aki évről évre szinte ontja a jobbnáljobb versenyzőket. A régiek közül *Matuskovich* Géza, *Hoffmann* Géza, *Sterba* Emil, *Benedek* Géza, *Schenker* Zoltán és a mostani gárda: *Bauer* Ervin, *Urbanek* István, *Lövész* György s a többiek, akik között e sorok írója szintén nem a legutolsó, minden egyes szereplésükkel csak öregbítették a klub sikereit s valóban büszkén mondhatjuk el, hogy a legnehezebb és legnagyobb versenyeken is a szegedi vivók kardja nagy súlytal esett a mérlegbe a legelső helyek elnyerésénél.

Uzsósportunk, sajnos, abszolút nincsen, erről nem is beszélhetünk.

Nagyban és vázlatosan ez a szegedi sportélet mai képe. Lehet, hogy kihagytam egyet-mást, de hiszen nem is annak a feltüntetése volt a célom, amink van, hanem annak, amink nincs, de lenni kellene.

Meg vagyok győződve arról, hogy én is csak falra borsót hánytam, hiszen, amit előtem annyian, nálam sokkal hivatottabbak nem bírtak elérni, arra az én gyöngé szavam